

Ο ΚΕΝΤΑΤΡΟΣ.

Ἐγεννήθην ἐπὶ τῶν ὀρέων τούτων καθὼς τοῦ ποταμοῦ τῆς κοιλάδος αὐτῆς αἱ ἀρχικαὶ ῥανίδες πίπτουσιν ἀπὸ λίθου δακρύοντος ἐντὸς βαθέος ἄντρου, οὕτω τῆς ζωῆς μου ἡ πρώτη στιγμή ἔσταξεν ἐν τῷ σκότει ἀνακεχωρηκότος τόπου τοῦ ὁποίου δὲν ἐτάραξε τὴν σιωπὴν. Αἱ μητέρες ἡμῶν ἐπίτεκες γενόμεναι, ἀποχωροῦσιν εἰς τὰ σπήλαια καὶ ἐντὸς τῶν ἀγριωτέρων αὐτῶν σπλάγχχνων, ἐν μέσῳ τῆς πυκνοτέρας σκιᾶς, τίκτουσιν ἀστενακτὶ καρποὺς ἀφθόγγους ὡς αὐταί· τρεφόμενοι ἀπὸ τὸ ῥωμαλέον αὐτῶν γάλα διερχόμεθα ἀκλαύστως καὶ ἀπόνως τὰ πρῶτα τῆς ζωῆς βήματα, ἀλλ' ἐγκαταλείπομεν τὰ σπήλαιά μας βραδύτερον παρ' ὅτι ὑμεῖς τὰς κοιτίδας σας· καθότι πρεσβεύεται παρ' ἡμῖν ὅτι ὀφείλομεν νὰ ὑπεξαίρωμεν τὰς πρώτας τῆς ὑπάρξεώς μας ἡμέρας ὡς ἀφοσιωμένας τοῖς θεοῖς. Ἐνήβησα ὑπὸ τὰς σκιὰς ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐγεννήθην· ἡ κατοικία μου ἦτο τοσοῦτον εἰς τὰ πλευρὰ τοῦ ὄρους βεβυθισμένη, ὥστε ἤθελ' ἀγνοεῖ τὴν ἔξοδόν της, ἂν οἱ ἄνεμοι στρέφοντες ἐνίοτε πρὸς τὸ χάσμα τοῦτο δὲν ἔχουν ἐντὸς αὐτῆς αἰφνιδίως θόρυβον καὶ δρόσον. Ἐνίοτε ἡ μήτηρ μου ἐπανήρχετο περιβεβλημένη τὴν εὐωδίαν τῶν κοιλάδων ἢ περιρρέομένη ὑπὸ τῶν κυμάτων τὰ ὅποια ἐφοίτα· αἱ δὲ ἐπάνοδοί της αὐταί, μεθ' ἧς οὐδέποτε μ' ἐδίδασκε τὰ περὶ τῶν ἀμυθῆτων ἐκείνων τόπων, ἂν καὶ ἔφερε μεθ' ἑαυτῆς τὰς ἀπορροίας των, ἐτάραττον τὰ πνεύματά μου· τεθορυβημένος ἐπλανώμην εἰς τὰ περὶ ἐμὲ σκότη καὶ ἔλεγον κατ' ἐμαυτὸν, τίς ἐστὶν ἄρα ὁ κόσμος ἐκεῖνος ἐν ᾧ ἡ μήτηρ μου ἀφηνιάζεται καὶ τίς ἡ μαγνήτις αὕτη δύναμις ἡ τοσοῦτον αὐτὴν ἐλκύνουσα; Καὶ διὰ τί ἄρα ἐκάστοτε ἐπανακάμπτουσα ἔφερε τοσοῦτον πολεμίους ἐντυπώσεις; Τρόντι, ἡ μήτηρ μου ἐπανήρχετο τώρα μὲν περιχαρὴς, τώρα δὲ περίλυπός καὶ ὡς περανεῖ τετρωμένη. Ἡ ἀγαλλίασίς της ἀνηγγέλλετο πόρρωθεν ἀπὸ τὰ κινή-

ματα καὶ ἔσταζεν ἀπὸ τὰ βλέμματά της, εἰσβάλλουσα κρουνηδὸν εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς καρδίας μου· ἀλλὰ πρὸ πάντων κατεβαλόμεν ἀπὸ τὰς ἀθυμίας της ἐκ τῶν ὁποίων αἱ εἰκασίαι μου ἐγίνοντο καθ' ἐκάστην ὀξύτεραι. Σφριγῶν τότε ἀνεγνώριζα ἐν ἐμοὶ ὑπάρχουσιν ῥώμην ἥτις δὲν ἐπέπρωτο νὰ μένη ἀδρανής. Καὶ, ὅτε μὲν τινάσσων τοὺς βραχίονάς μου, ὅτε δὲ ἐπισπεύδων τοὺς δρόμους μου ἐντὸς τῆς εὐρείας νυκτὸς τοῦ σπηλαίου, ἡγωνιζόμεν ν' ἀνακαλύψω, ὡς ἐκ τῶν βολῶν τὰς ὁποίας ἐν τῷ κενῷ διεύθυνα καὶ τῆς παραφορᾶς τῶν ποδῶν μου, ποῦ ἔπρεπε νὰ τείνωσιν οἱ βραχίονες καὶ ποῦ νὰ μὲ φέρωσιν οἱ πόδες . . . "Ἐκτοτε ἔπλεξα τοὺς βραχίονάς μου περὶ τοὺς θώρακας τῶν κενταύρων καὶ περὶ τὰ σώματα τῶν ἡρώων καὶ περὶ τοὺς κορμούς τῶν δρυῶν, αἱ χεῖρές μου ἤψαντο καὶ λίθων καὶ ὑδάτων, καὶ ἀναριθμήτων φυτῶν καὶ τῆς λεπτοτέρας ῥοῆς τοῦ ἀνέμου, καθότι αἶρω αὐτὰς ἐν μέσῳ τῶν ἀορμάτων καὶ γαληνιαίων νυκτῶν διὰ νὰ ἐνεδρεύσωσιν, εἰ δυνατόν, τὴν ῥοπὴν τῶν πνευμάτων καὶ οἰωνίσωσιν ὡς ἐξ αὐτῆς τὴν πορείαν μου. Ἰδὲ, ὦ Μέλαμπε, τοὺς πόδας μου, ὅποσον εἰσὶ τετριμμένοι. Καὶ μολοντοῦτο, ἂν καὶ ῥιγῶν ἤδη εἰς τὰ πέρατα ταῦτα τῆς ἡλικίας, ἐπαναλαμβάνω ἐνίοτε, ἐν καθαρᾷ μεσημβρίᾳ, ἐπὶ τῶν κορυφῶν αὐτῶν τοὺς δρόμους ὅσους ἐντὸς τοῦ σπηλαίου ἐπὶ τῆς νεότητός μου ἔτρεχον καὶ, πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν, ἀνασεύω τοὺς βραχίονας καὶ ἀναλίσκω τὰ λείψανα τῆς ταχύτητός μου.

Τοὺς ψυχικοὺς αὐτοὺς κλύδωνας παρηκολούθει μακροχρόνιος νηνεμία καθ' ἣν δὲν συνησθαινόμην ἄλλο τι παρὰ τὴν βαθμηδὸν πλημμυροῦσαν ἐντὸς ἐμαυτοῦ ζωήν· ἀπωλέσας τὸν ἔρωτα τῆς παραφορᾶς καὶ σκηνώτας ἐντὸς ἀπολύτου ἡσυχίας, ἀπελάμβανον ἀκραιφνὲς τὸ ἐν ἐμοὶ διαχέμενον εὐεργέτημα τῶν Θεῶν. Ἡ ἡρεμία καὶ ἡ νύξ ἐμφυσῶσιν εἰς τὴν καρδίαν μας τὴν ἀφραστον ἐπώδην τοῦ συναισθάνεσθαι ἀκέρατον τὸν βίον. Σκιαί, αἱ ἐνδημοῦνται εἰς τὰ σπήλεια τῶν ὁρέων τούτων! εἰς τὴν σιωπηρὰν ὑμῶν φροντίδα ὀφείλω τὴν ἀπόρρυφον καὶ ἀρρένωκὸν ἀγωγὴν μου, ὑπὸ τὴν

προστασίαν ὑμῶν ἐγεύθην τὸν βίον ἀκίβδηλον καὶ ἄκρατον ὁποῖος ἀπορῥέει ἀπὸ τῶν κόλπων τῶν θεῶν ! "Όταν ἀπὸ τῆς καταφυγῆς ὑμῶν κατέβην εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἔσκοτοδινίασα καὶ δὲν τὸ ἐχαιρέτησα, διότι ἀνάρπαστος γενόμενος ἐμέθυσα ὥς ὑπὸ ποτοῦ ὀλεθρίου αἰφνιδίως εἰς τὸ στήθός μου ἐγχυθέντος καὶ ἠσθάνθην ὅτι ἡ ὕπαρξις μου, πρὶν μὲν εὐπαγῆς καὶ στερῖρά, κατεσείσθη ἤδη καὶ παρέλυσεν, ὡς διασκεδαζομένη εἰς τοὺς ἀέρας.

᾽Ω Μέλαμπε, σὺ ὁ ποθῶν νὰ γνωρίσῃς τὸν βίον τῶν κενταύρων, βουλήσει τίνος Θεοῦ ἦλθες πρὸς με τὸν πάντων γηραιότερον καὶ ἀθλιέστερον;

Πρὸ καιροῦ ἀπώλεσα τὰς ἔξεις τοῦ βίου των, οὐδ' ἐγκαταλείπω τὰς κορυφὰς τοῦ ὄρους ὅπου τὸ γῆρας μὲ κρατεῖ δέσμιον. Τὰ βέλη μου μὲ χρησιμεύουν μόνον εἰς τὸ νὰ ἐκριζώω τὰ ἄγρια φυτά. Αἱ γαληνιαῖαι λίμναι μὲ βλέπουσιν ἀκόμη, ἀλλ' οἱ ποταμοὶ μ' ἐλησμόνησαν. Ἰδού σ' ἐξιστορῶ τινὰ τῶν τῆς νεότητός μου, ἃν καὶ αἱ ἀναμνήσεις αὐταὶ, καρπὸς ἡλλοιωμένης μνήμης, ἔρπωσιν ὡς αἱ ψεκάδες σπονδῆς γλισχροῦ ἀπορῥεούσης ἀπὸ φυάλης βεβλαμμένης. Εὐκόλως σ' ἐξεικόνισα τὰ πρῶτά μου ἔτη, διότι ἦσαν ἀθύρυβα καὶ χρηστά. Ἀμιγῇ καὶ ἄδολον ἐποτιζόμην τότε τὸν βίον, τοιαύτη δὲ ὕπαρξις ἀκόπως ἀνακαλεῖται εἰς τὴν μνήμην. ᾽Ω Μέλαμπε, ἐάν τις τῶν θεῶν παρεκαλεῖτο νὰ ἐξιστορήσῃ τὸν βίον του, ἤθελε τὸν ἐκθέσει βραχύτατα.

Ἡ νεότης μου διήλθε γοργῇ καὶ τεθορυβημένη, κίνησις ἦτο τότε ἡ ζωή μου, οὐδὲ ἐγνώριζα ὅρον τῶν ποδῶν μου. Κυριάρχης ἀγέρωχος τῶν δυνάμεών μου, ἐπλανώμην πανταχόσε εἰς αὐτὰς τὰς ἐρημίας. Μίαν τῶν ἡμερῶν εἰσελθὼν εἰς κοιλάδα ὅπου σπανίως οἱ κένταυροι φοιτῶσιν, ἀνέκαλυψα ἄνθρωπον πορευόμενον παρὰ τὴν κατέναντι ὄχθην τοῦ ποταμοῦ· τότε κατὰ πρῶτον ἰδὼν τὸ ὄν τοῦτο, τὸ περιεφρήνησα· ἰδὼν, εἶπον, τὸ ἡμῖς μόνις τοῦ ἰδικοῦ μου ὄντος· πόσον τὰ σκέλη του στενὰ καὶ πόσον τὸ βῆμά του δύσκολον· τὰ βλέμματά του τεθλιμμένα ἀποβλέπουν

εἰς τὴν περίξ αὐτοῦ ἑκτασιν. Βεβαίως, εἶπον, εἶναι οὗτος κένταυρος ὑποπεσὼν εἰς τὴν ὀργὴν τῶν θεῶν καὶ καταδικασθεὶς νὰ ἔρρη οὕτως ἐπὶ τῆς γῆς.

Πολλάκις ἀνεπαυόμην ἀπὸ τὸν κόπον τῆς ἡμέρας ἐντὸς τῆς κοίτης τῶν ποταμῶν καὶ ἐν ᾧ τὸ ἥμισυ τοῦ σώματός μου ὑποβρύχιον ἐσπάραττε διὰ νὰ ὑπερβῇ τὰ ὕδατα, τὸ ἄλλο ἥμισυ ἐγείρετο γαληνιαῖον, οἱ δὲ ἄργοι βραχίονές μου μετεωρίζοντο πολὺ ὑπὲρ τὰ κύματα. Οὕτω διακείμενος ἐλθμονοούμεν ἐντὸς τοῦ ρείθρου τοῦ ποταμοῦ ὅστις ἔφερε τὸν ἀγροίκον αὐτοῦ ἐπιβάτην πρὸς πᾶν ὅ,τι γοητευτικὸν εἶχον τὰ παράλια. Ποσάκις ἠκολούθησα τὸν ῥοῦν τῶν ὑδάτων ἐν μέσῳ τῶν σκιῶν αἵτινες περιέβαλον τὰ πάντα καὶ μέχρις αὐτοῦ τοῦ βυθοῦ τῶν κοιλάδων κατέθετον τὴν νυκτερινὴν τῶν θεῶν εὐλογίαν. Ἡ νεότης μου, κολαζομένη τότε, δὲν ἄφινεν ἐν ἐμοὶ εἰμὴ κοῦφον καὶ ἡδὺ τὸ αἶσθημα τῆς ὑπάρξεως, ὅμοιον τῶν φώτων τὰ ὅποια ἐπέχεεν εἰς τὰ ὕδατα, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἔπλεον, τὸ σέλας τῆς Ἑκάτης. Ὡς Μέλαμπε, γεγηρακῶς ἤδη ἐπόθησα πολλάκις τοὺς ποταμούς, διότι ἀθόρυβοι καὶ μονότονοι φέρονται πρὸς τὴν εἰμαρμένην αὐτῶν ἀπαθέστεροι μὲν τῶν κενταύρων, φρονιμώτεροι δὲ τῶν ἀνθρώπων. Ὅταν ἐξηρχόμην ἀπὸ τῶν κόλπων αὐτῶν, τὰ δῶρά των μὴ ἐσυνόδευον ἐπὶ ἡμέρας ὀλοκλήρως, βραδέως ἀποχωροῦντα δίκην ἀρωμάτων.

Τὰ βήματά μου ἐπλανῶντο ἀσκόπως, ἀκαθέκτως. Πολλάκις ἐν μέσῳ τῶν ἀπὸ ῥητῆρος ἐκείνων δρόμων ἀνεχαιτιζύμην ὥς νὰ ἀπήντων ἄβυσσον πρὸ τῶν ποδῶν μου καὶ κατὰ τὰς ἀποτόμους ταύτας διακοπὰς, συνησθανόμην τὸ εἶναι μου ὅλον κλυδωνιζόμενον ἀπὸ τὰς καταγίδας ἐκείνας. Ἄλλοτε ποτε ἀρπάσας κλάδον ἀπὸ τῶν δασῶν τὰ ὅποια διέτρεχον, ἐστήριζον αὐτὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου καὶ ἡ ταχύτης τῆς ὁρμῆς μου διέκοπτε τὴν κίνησιν τῶν φύλλων τὰ ὅποια δὲν ἀνέδιδον ἤδη εἰμὴ κοῦφον ψιθύρισμα, ἀλλ' ἅμ' ἀνεπαυόμην, ὁ ἄνεμος ἐπανερχόμενος αὐθις εἰς τὸν κλάδον ἐπανελάμβανε τὸν θροῦν αὐτοῦ.

Οὕτως ὁ βίος μου, μετὰ τὰς αἰφνιδίους ἀνακωχὰς τῶν ἀ-

χιλίνων ἐκείνων δρόμων, ἐβρυχᾶτο ἐντὸς ἑαυτοῦ καὶ ἤκουα αὐτὸν παφλάζοντα ὡς καταρῥάκτην πυρός. Τὸ στήθός μου ἀγωνιῶν ἐπάλλαιε κατὰ τῶν κυμάτων τὰ ὁποῖα ἐκόχλαζον ἐντὸς αὐτοῦ καὶ ἐν μέσῳ τῶν τρικυμιῶν αὐτῶν ἐγεύετο τὴν ἡδονὴν τὴν ὁποίαν μόνα τοῦ ὠκεανοῦ τὰ παράλια αἰσθάνονται τοῦ νὰ περισφίγγωσιν ἀκινδύνως βίον ὀργῶντα καὶ ἡγριωμένον. Ἐν τούτοις κλίνων τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν δρωσερὸν Αἴολον ἐβλεπα τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων πόρρω γινομένας ἐντὸς μικροῦ, καὶ τὰ δένδρα τῶν παραλίων καὶ τὰ ὕδατα τῶν ποταμῶν, ταῦτα μὲν ἀψύχως ἔρποντα, ἐκεῖνα δὲ ἐρρίζωμένα εἰς τὴν γῆν καὶ ὡς μόνην γινώσκοντα κίνησιν τὸν ἄνεμον τὸν στενάζοντα ἐντὸς τῶν κλάδων αὐτῶν. "Μόνος ἐγὼ, ἔλεγον κατ' ἑμαυτὸν, [εἴμ' ἐντελῶς ἐλεύθερος καὶ δύναμει αὐθαιρέτως νὰ μετακομίσω τὸν βίον μου ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην τῶν κοιλάδων τούτων γωνίας, εὐτυχέστερος ἀπὸ τοὺς χειμάρρους τοὺς καταρρέοντας ἀπὸ τῶν ὀρέων χωρὶς νὰ δύνανται ν' ἀνατρέξωσι πρὸς τὰς πηγὰς αὐτῶν· τὰ βήματά μου εἰσὶ μελωδικώτερα τῆς στενοχῆς τοῦ ἄλσους καὶ τοῦ κελαρύσματος τῶν ὑδάτων. Τοιοῦτος ὁ πλανώμενος καὶ αὐτοκράτωρ κένταυρος!" Ἐνῶ δὲ τὸ πάλιν στέρνον μου ἐμέθυεν ἀπὸ τοὺς ἀτμοὺς τοῦ δρόμου, ἡ κεφαλὴ ὑπερήρετο δι' αὐτὸ καὶ στρέφουσα πρὸς τὰ ὀπίσω ἀπέβλεπεν ὑπερηφάνως πρὸς τ' ἀχνίζοντά μου νῶτα.

Ἡ νεότης ὁμοιάζει τὰ θαλερὰ δάση τὰ ὑπὸ τῶν ἀνέμων κατατρυχόμενα, διότι σείουσα ἔνθεν κακεῖθεν τὰ δαψιλῆ τῆς φύτεως δῶρα, αἰείποτε τηρεῖ εἰς τὰ φύλλα τῆς βαθύντινα θροῦν· διάγων αὐτομάτως, καθάπερ οἱ ποταμοὶ καὶ τὴν Κυβέλην λατρεύων ἀκαταπαύστως, εἴτε εἰς τὰ βάθη τῶν οἰλάδων, εἴτε εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων, ἐσκίρτων πανταχοῦ ὡς αἰξ τυφλὴ καὶ ἀκράτητος! Ἡ ἡρεμος νύξ ὅταν μ' ἐκαταλάμβανεν ἐπὶ τῆς ῥάχεως τῶν ὀρέων, μ' ἔφερεν εἰς τὰ στόμια τῶν σπηλαίων κ' ἐκεῖ κατεύναζε τῆς ψυχῆς μου τὸν σάλον, ὡς κατευνάζει τὸν κλύδωνα τῆς θαλάσσης, ἐγκιταλείπουσα μόνον ἐν ἑμοὶ κοῦφον κυματισμὸν ὅστις ἀπέκρουε τὸν ὕπνον χωρὶς νὰ τaráσῃ τὴν ἀγάπασίν μου.

κατακείμενος εἰς τὸ κατώφλιον τῆς μονῆς μου, τὰ μὲν πλευρὰ ἐν τῷ ἄντρῳ, τὴν δὲ κεφαλὴν ὑπαίθριον, ἐθεώρουν τὴν πορείαν τῶν σκιῶν· τότε ὁ εἰσδύσας ἐντὸς τῆς ἡμέρας εἰς τὰ σπλάγχνα μου ἀλλότριος βίος ἐπαλινδρόμει στάγδην, εἰσρέων αὖθις εἰς τὸν γαληνιαῖον κόλπον τῆς Κυβέλης, καθὼς μετὰ τὸν ὄμβρον τὰ θρίμματα τοῦ ἀνηρτημένου εἰς τὰ φύλλα ὑετοῦ καταπίπτοντα ἐπανέρχονται εἰς τὴν ἐξίαν τῶν ὑδάτων. Λέγεται ὅτι οἱ ὑγροκέλευθοι θεοὶ καταλείπουσι, διαρκούσης τῆς νυκτὸς, τὰ δροσερὰ αὐτῶν ἀνάκτορα καὶ ἀναβαίνοντες εἰς τὰ ἀκρωτήρια, στρέφουσιν ἐκείθεν τὰ βλέμματά των πρὸς τὰ κύματα. Ὅμοίως μ' αὐτοὺς ἡγρύπνουν κ' ἐγὼ ἐνῶ πρὸ τῶν ποδῶν μου ἐκτυλίσκετο ὁ βίος ὁλόκληρος ὥσανεὶ θάλασσα κοιμωμένη· ἀναλαμβάνων δὲ οὕτως ὑπαρξίν ἀνελλιπῇ καὶ ἀπερίσπαστον, ἐνόμιζα ὅτι μόλις τότε ἐγεννώμην καὶ ὅτι ὕδατα βαθυκύμονα κυφορήσαντα τὸν βίον μου μ' ἐπέθεσαν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους ὡς δελφίνα ὑπὸ τῆς Ἀμφιτρίτης λησμονηθέντα ἐπὶ σύρ-
τεων.

Τὰ ὄξέα βλέμματά μου ἀτένιζον πρὸς τὰ ὕψη ὥς αἱ ἀείποτε ὑγραὶ ἀκταὶ, τὰ πρὸς δυσμὰς ὄρη ἐφωτίζοντο ἀπὸ τὴν ἀμελῶς ὑπὸ τῶν σκιῶν ἐσπογγισθεῖσαν λάμψιν· ἐκεῖ ἐγείροντο, ἐν μέσῳ τοῦ ὠχροῦ φωτός, γυμναὶ καὶ ἀνέφελοι κορυφαί· ἐκεῖ ἔβλεπον καταβαίνοντα ὅτε μὲν τὸν μονήρη θεὸν Πᾶνα, ὅτε δὲ τὸν χορὸν τῶν ἀπορρήτων θεῶν, ὅτε δὲ διαβαίνουσιν ὀρειάδα τινὰ ὑπὸ τῆς νυκτὸς μεθυσθεῖσαν. Ἐνίστε οἱ Ὀλύμπιοι αἰετοὶ διέσχιζον τὰ πελάγη τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἠφανίζοντο εἰς τοὺς πόρρω ἀστερισμοὺς ἢ τὰ ἱερὰ ἄλσῃ· τὸ πνεῦμα τῶν ἀθανάτων συγκινηθὲν ἐτάραττεν αἰφνιδίως τὴν ἡρεμίαν τῶν γεγηρακυῶν δρυῶν.

Διώκεις τὴν σοφίαν, ὦ Μέλαμπε, τὴν ἐπιστήμην δηλαδὴ τῶν θείων καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων καὶ πλανᾶσαι μεταξὺ τῶν ἐθνῶν ὥς εἰ θνητὸς ἀποπλαγχθεὶς ὑπὸ τῆς εἰμαρμένης. Ἐνταῦθα κεῖται που πέτρα ἀφ' ἧς ἐγγιχθείσης ἐκπορεύεται ἦχος ὅμοιος τῶν μουσικῶν χορδῶν διαρρήγνυ-
ομένων, καὶ λέγεται παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ὅτι ὁ Ἀπόλλων

ἐλαύνων ποτὲ τὴν ποιμένην του εἰς τὴν ἔρημόν μας ἐπέθεσε τὴν λύραν του ἐπὶ τῆς πέτρας καὶ ἀφῆκεν ἐν αὐτῇ τὴν μελωδίαν ἐκείνην. ὦ Μέλαμπε, οἱ θεοὶ πλανώμενοι ἐπέθεσαν τὴν λύραν των ἐπὶ τῶν λίθων, ἀλλ' οὐδεὶς αὐτῶν . . . οὐδεὶς τὴν ἐλησμόνησεν. Ἄλλοτε ποτε ἐγρηγορῶν εἰς τὰ σπήλαια, ἐφρόνησα ὅτι θέλω ὑπεξαίρεσει τὰ ὄνειρα τῆς Κυβέλης κοιμωμένης καὶ ὅτι ἡ μήτηρ τῶν θεῶν αὕτη θέλει προδώσει τινὰ τῶν μυστηρίων της· ἀλλ' οὐδέποτε ἤκουσα ἄλλο παρὰ φθόγγους διαλυομένους εἰς τοὺς αἰθέρας ἢ ῥήματα ἀναρθρα ὡς τὸν βρασμὸν τοῦ ποταμοῦ.

ὦ Μακαρεῦ, μὲ εἶπε ποτὲ ὁ μέγας καὶ γηραιὸς Χείρων, ἰδοὺ ἡμεῖς ἀμφοτέροι κένταυροι τῶν ὀρέων, ἀλλὰ πόσον ἡ διαίτά μας διάφορος! ἐγὼ μὲν ἀφιερῶ τὰς ἡμέρας μου ὅλας εἰς ἀναζήτησιν τῶν φυτῶν, σὺ δὲ ὁμοιάζεις τοὺς θνητοὺς τοὺς ἀπὸ τῶν ὑδάτων ἢ τῶν ἄλσεων διασώσαντας καὶ διὰ τῶν χειλέων αὐτῶν ψαύσαντας συντρίμματα τῆς ὑπὸ τοῦ Πανὸς θραυσθείσης σύριγγος. Ἐκτοτε οἱ θνητοὶ ἐκείνοι ἐμπνευσθέντες ἀπὸ τῶν θεῶν αὐτῶν ἐρειπίων πνεῦμα ἐμμανὲς ἢ καὶ καταληφθέντες ἴσως ὑπὸ ἀπορρήτου τινὸς δαίμονος, διασχίζουσι τὰς ἐρήμους, εἰσδύουσιν εἰς τὰ δάση, περιτρέχουσι τὰ ὕδατα, ἀναμίγνυνται εἰς τὰ ὄρη, πολυμέριμνοι καὶ πρὸς βουλεύματα ἀγνώριστα φερόμενοι. Αἱ φίλτατοι εἰς τοὺς ἀνέμους τῆς ἀπωτάτω Σκυθίας ἵπποι δὲν εἶναι σοῦ οὐδ' ἀδμητότεροι, οὐδὲ δυσθυμότεροι τὸ ἐσπέρας ὅταν σιγήσῃ ὁ βορρᾶς. Ἀνερευνᾶς ἄρα τοὺς θεοὺς, ὦ Μακαρεῦ, καὶ πόθεν ἀπορρέουσι τὰ ἐμφυχα καὶ τ' ἄφυχα καὶ αἱ ἀρχαὶ τοῦ παγκοσμίου πυρός· ἀλλ' ὁ τῶν πάντων πατήρ γηραιὸς Ποσειδῶν ἀποκρύπτει τὰ μυστήρια ταῦτα καὶ αἱ περικυκλοῦσαι αὐτὸν νύμφαι ψάλλουσι χορὸν ἀειδίνητον, καλύπτουσαι οὕτω πᾶν τὸ δυνάμενον νὰ διαφύγῃ τὰ ὑπὸ τοῦ ὕπνου ἀνεφγότα αὐτοῦ χεῖλη. Οἱ θνητοὶ οἱ διὰ τῶν ἀρετῶν αὐτῶν τοὺς θεοὺς ἐξέλεώσαντες ἔλαβον ἀπὸ τῶν χειρῶν των λύρας δημοτερπεῖς ἢ πλουτοφόρα σπέρματα, ἀλλ' οὐδὲν ἤκουσαν ἀπὸ τῶν ἀδυσωπῆτων αὐτῶν χειλέων.

Ἐν τῇ νεότητί μου ὁ Ἀπόλλων μ' ἐνησχόλησε περὶ τὰ φυτὰ καὶ μ' ἐδίδαξε πῶς νὰ ἐξάγω ἀπὸ τῶν φλεβῶν αὐτῶν ἀγαθοποιούς χυμούς. Ἐκτοτε διέτριψα ἀδιαλείπτως ἐντὸς τοῦ μεγάλου δώματος τῶν ὀρέων τούτων, ἀείποτε προσηλωμένος εἰς ἀναζήτησιν τῶν βοτάνων καὶ εἰς διάδοσιν τῶν δυνάμεων τὰς ὁποίας ἐν αὐτοῖς ἀνεκάλυπτον. Ὅρᾳς ἐντεῦθεν τὴν φαλακρὰν κεφαλὴν τῆς Οἴτης, τὴν ἐγύμνωσεν ὁ Ἡρακλῆς διὰ νὰ κατασκευάσῃ τὴν πυρὰν του. Ὡ Μακαρεῦ, οἱ τῶν θεῶν ἀπόγονοι ἡμίθεοι ἐξαπλοῦσι τὰς λεοντὰς ἐπὶ τῶν πυρῶν καὶ ἀναλίσκονται ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν ὀρέων· τὰ δηλητήρια τῆς γῆς μολύνουσι καὶ αὐτὸ τὸ αἷμα τῶν ἀθανάτων! Τίνα λοιπὸν προσδοκῶμεν ἀντίληψιν παρὰ τοῦ Διὸς τοῦ κεραυνοβολήσαντος τὸν ἀρχηγέτην μας ἡμεῖς οἱ κένταυροι, τοὺς ὁποίους θρασὺς θνητὸς ἐσπερμβόλησεν ἐντὸς Ἰεοειδοῦς νεφέλης· ὁ τῶν θεῶν ὑπηρέτης γυνῆ σπαράσσει διηνεκῶς τὰ σπλάγχνα τοῦ ποιήσαντος τὸν πρῶτον ἄνθρωπον ἐργάτου, ὦ Μακαρεῦ! Καὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν κενταύρων ὁ πλάστης θεωρεῖται ὡς κλέπτης τοῦ προνομίου τῶν Ὀλυμπίων, καὶ ἴσως πᾶν τὸ ἐκτὸς τῶν ἀθανάτων τούτων ὑπάρχον καὶ κινούμενον εἶναι οὐδὲν ἄλλο εἰμὴ κλάσμα μικρὸν τῆς φύσεώς των μακρὰν αὐτῶν ἀποπλανηθὲν ὡς τὸ ἄχυρον τὸ ὑπὲρ τῆς παντοδυνάμου πνοῆς τοῦ ἀνέμου παραφερόμενον. Λέγεται ὅτι Αἰγεὺς ὁ τοῦ Θεσέως πατήρ, ἔκρυνεν ὑπὸ παραθαλάσσιον σκόπελον, σημεῖα καὶ τεκμήρια ἱκανὰ νὰ διδάξωσί ποτε τὸν υἱόν του ὁποίας ἦτο καταγωγῆς. Οἱ θεοὶ ζηλότυποι κατωρύξαντό που τὰ μαρτύρια τῆς τῶν πραγμάτων ἀρχῆς· ἀλλὰ ἰπαρὰ τὸ χεῖλος τίνος ὠκεανοῦ ἐκύλισαν τὴν πέτραν τὴν καλύπτουσιν τὰ μυστήρια ταῦτα, ὦ Μακαρεῦ;

Τοιαύτη ἦτον ἡ σοφία πρὸς τὴν ὁποίαν μὲ παρώρμα ὁ μέγας Χείρων. Εἰς τὸ ἔσχατον περιελθὼν γῆρας, ὁ κένταυρος ἀπεφαίνετο σύννους τὰ ὑψηλότερα ῥήματα. Τὸ θαρβυράλεον εἰσέτι στέρνον του ἐπέπιπτεν ἐλαφρὰ ἐπὶ τῶν πλευρῶν αὐτοῦ μικρὸν πρὸς τὰ πρόσω ἐγκλίνον, ὥσανεὶ δρυς ὑπὸ τῶν ἀνέμων ἀσθενῶς πιεζομένη, ἡ δὲ δύναμις τῶν πο-

δῶν του μόλις ἠσθάνετο τοῦ μακροῦ βίου του τὸ βάρος· ἐνόμιζες ὅτι διέσωζεν εἰσέτι λείψανα τῆς ἀθανασίας τὴν ὁποῖαν λαβὼν ποτε παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, εἶχεν ἀποδώσει εἰς τὸν θεὸν τοῦτον.

Τὸ κατ' ἐμὲ, ὦ Μέλαμπε, προβαίνω εἰς τὸ γήρας ἀτάραχος ὡς τῶν ἀστέρων ἢ δύσις. Δύναμαι εἰσέτι ν' ἀναβαίνω τοὺς βράχους ὅπου διατρίβω μέχρι βαθείας ἑσπέρας θεωρῶν συστρεφόμενα τ' ἄγρια καὶ τεθορυβημένα νέφη, ἢ προσερχομένας τὰς ὑάδας, τὰς πλειάδας καὶ τὸν μέγαν Ὠρίωνα, ἀλλ' αἰσθάνομαι ὅτι τήκομαι καὶ ἀπόλλυμαι τάχα, δίκην χιόνος ἐπιπολαζούσης εἰς τὰ ὕδατα, καὶ ὅτι προσεχῶς ἀναμιχθήσομαι μὲ τοὺς ποταμούς τοὺς ἐν τῇ εὐρεῖ κόλπῳ τῆς γῆς διαρρέοντας.

Κ. Π.

Πολλοὶ κρούουν τὰς θύρας τῆς Μνημοσύνης, ἀλλ' εἰς ὀλίγους ἀνοίγονται. Ἡ ποίησις, μειδιῶσα καὶ χαρίεις μούσα ὡς εἶναι, φαίνεται εὐπρόσιτος εἰς ἓνα ἕκαστον, καὶ ἀγένεια παιδία ἐπιχειρίζονται τοῦ λόφου τῆς τὴν ἀνάβασιν, τοῦ ὁποίου ῥόδα καλύπτουσι τὰς τραχύτητας. Ὁ πρὸς πᾶν ἄλλο ἀνεπιτήδειος, ὁ μαθητὴς τοῦ ὁποίου παρωργισμένος ἤθελες σχίσει τὴν ἀνορθόγραφον ἐξήγησιν, κηρύττεται ποιητῆς, συλλέγει συνδρομητὰς, ἐκδίδει ποιήματα, καὶ ἰδοὺ αὐτὸς πλησίς τις πλέων πρὸς τὴν ἀθανασίαν. Καὶ αὐτὸς μὲν δραχμολογεῖ ἀσυστόλως, ὁ δὲ ἀναγνώστης ῥίπτει ἀγανακτῶν τὸ παιδαριώδες φυλλάδιον, καὶ κᾶτάρῃται καὶ τὴν ποίησιν καὶ τοὺς διὰ σσώτας τῆς. Εἰς ὀλίγους μόνον δέδοται ν' ἀναβοῦν τὰ τῆς ποίησεως ὕψη [de l'art des vers atteindre la hauteur]. Οἱ ἐκλελεγμένοι ἐκεῖνοι αἰσθάνονται τὸ θεῖον πῦρ διαφλέγον τὴν καρδίαν των, ἀκούουν εἰς τὴν σιωπὴν τῆς νυκτὸς τὴν μεγάλην ἀρμονίαν τῆς πλάσεως ψάλλουσιν τὴν αἰωνίαν δοξολογίαν, βλέπουν εἰς τὰ κάλλη τοῦ ἔαρος, εἰς τὴν ποικιλίαν τῆς φύσεως, εἰς τὸ σύμταν καὶ εἰς τὰ καθέκαστα,